

Izhaja vsako soboto zjutraj.

Uredništvo „Zarje“ je v Trstu ulica del Fabbri, št. 2, III. Tja je treba nasloviti vse rokopiše, ki naj se objavijo v listu.

Rokopisi se ne vračajo. — Nefrankirana pisma se ne sprejemajo.

Poštno - hranilničnega računa št. 64439.

Upravništvo „Zarje“ je v Trstu ulica delle Poste št. 9. Sprejema naročnino, inserate in reklamacije. Naročnina „Zarje“ je za vse leto naprej po pošti K 6.— za pol leta K 3.

Posamezne številke po 6 vin.

Cena inseratom je 10 vin. za enostopno petit vrsto. Pri večkratnem objavljenju primeren popust.

ZARJA

Za dom v boj!

18. julija je govorila vsa Slovenija. V beli Ljubljani so se zbrali poslanci iz Korotana, Štajerske, Goriške in Kranjske, da se v resnem trenutku sredi boja še enkrat ozro na zveste vrste, da v tem odločilnem trenutku spregovore važno besedo. In narod jim sledi, jim zaupa, jih navdušuje za nadaljni boj v dosego končne zmage. Natlačena je bila velika dvorana v hotelu „Union“. Mogočno je zadonela naša himna „Lepa naša domovina“, ko se je prikazal voditelj Slovenske ljudske stranke dr. Šusteršič zbranemu narodu, nežne roke so ga kar pokrile s cvetjem. Vsem poslancem je prirejal hvaležni narod nepopisne ovacije, ki so dosegle vrhunec, ko se je prikazal ljubljencev dr. Krek — „Hej Slovani“ je donela.

Žal, da nista imela Istra in Trst tem resnem trenutku svojih poslancev na zborovanju v beli Ljubljani, vendar pa se je dvigal prav v onem trenutku, kadar v Ljubljani tudi iz tužne Istre in iz Trsta glas, ki se je ujema z onim v beli Ljubljani, tako, da lahko rečemo: govorila je zedinjena Slovenija, ona je dala zaupnico našim drž. poslancem in obsodila vse one, ki so proti obstrukciji.

V Medoših pri Kortah blizu Pirana so blagoslovili društvene prostore. Slavnostni govor bi bil imel držati državni poslanec prof. Mandić, a v zadnjem trenutku je izjavil, da ne more priti, ker ga želodec boli. Tamburaši od Sv. Ivana tržaške okolice so razveseljevali navzoče z ubranim tamburanjem. Ljudstvo jih je bilo tako veselo, da ni mogoče niti popisati; tekmovali so vsi, kako bi jih kar le mogoče najgostoljubnejše obsipavali z raznimi darovi.

Ihtelo je to naše ljudstvo, ko je duhovnik Čok utemeljeval po župniku Škrbcu predlagano resolucijo, ki se glasi: Več sto Slovencev, zbranih

na najbolj zahodni obali Adrije, o priliki blagoslovljenja svojega društvenega prostora, izrekajo popolno soglasje z dosedanjim delovanjem poslancev „Slovenske ljudske stranke“ posebno pa z njenim voditeljema dr. Šusteršičem in dr. Krekom.

Odposlan je bil tudi telegram, sledeče vsebine: Slava poslancev Slovenske ljudske stranke naprej!

Povdariti moramo, da se je to zgodilo v Istri, v oni tužni Istri, katero zastopajo na Dunaju trije „Istrski Sokoli“, od katerih se zlasti eden trudi, v družbi s Hribarjem in dvornim svetnikom Plojem kako . . . pustimo za danes to!

Za tržaškega državnega poslanca dr. Rybarja smo šli v boj proti Lahom tudi mi slovenski krščanski socialci. On zastopa na Dunaju torej naše narodne koristi. Zanimati mora torej vsakega od nas, kako stališče zavzema sedaj on. To nam je pojasnil v nedeljo na javnem shodu v Narodnem domu v Trstu, ki ga je sklical v ta namen. Velika dvorana je bila polna zavednih volilcev. Kmalu po 10. uri je pozdravil dr. Rybar ves vesel tako ogromno število navzočih in je predlagal za predsednika shoda nadučitelja voditelja iz Opčin mestnega svetovaleca Štefana Ferluga.

Dr. Rybar je dokazoval, da nam je sedanje ministrstvo skrajno sovražno. V njem sede naši najhujši nasprotniki, ono vlada, kakor hoče dr. Schreiner, ki bi rad ponemčil vso Avstrijo. — Pred 30 leti je poverila Evropa Avstriji nalogo, naj ona uredi v Bosni in Hercegovini agrarno vprašanje, a Avstrija ni v tem pogledu skozi 30 let prav nič storila, ampak sedaj je ministrstvo izročilo bosanskega kmeta mažarskemu Čifutu, da se mu bo sedaj slabše godilo, nego prej, ko je zdihoval pod turškim jarmom. Proti takemu ministrstvu pričeli so Slovani boj, ki se je pa pojstril do obstrukcije. Prej so obstruirali Nemci od Luegerja do Wolfa in

Slovani naj bi ne smeli? Nemci so obstruirali veliko važnejšo pogodbo nego je ona s Srbijo, oni so obstruirali takrat, ko se je šlo, ali naj ostanejo združeni z Ogrsko, Nemci so obstruirali pogodbo z Ogrsko. Našel je še mnogo drugih razlogov, ki govorijo za obstrukcijo naših poslancev, izmed katerih naj navedemo le to, da je „Slovanska enota“ enoglasno sklenila, da se tej vladi razven državnih potrebščin ne dovoli ničesar. Zato pa je obsojal one 4 dalmatinske poslance, ki so pustili svoje kolege na cedilu, kakor tudi one, ki obsojajo po raznih listih obstrukcijo, dasi so jej pritrjevali na Dunaju. (Kaj poroče k temu g. dr. Laginja? Op. ur.) Obstrukcija nam je že prinesla raznih dobrih sadev: Rešpekt. Ponižala je Lahe, da so morali sestiti k tako zaničevanim Slovincem in jih vprašati, kaj pa nas Slovence teži na srcu in pripravila jih do prepričanja, da laške univerze ne bo, dokler ne privole v to Slovenci. Obstrukcija je bila, ki je izsilila iz laških rok za nas zelo važen dokument, ki ga bomo vedno rabili, ko pojdemo v boj za naše narodne pravice v Trstu. Ta dokument je: Lah! so izjavili, da bi pomenila slovenska šola v Trstu narodno smrt za Lahe. Kje je torej ta „città italianissima“, ako samo jedna borna ljudska šola, ki naj bi jo dali Lah! Slovincem, tem „Quattro agitatori calati so dei monti“ dokazuje da že umirajo, ker jih je tako marenkostno število, da lahko vsaka pametna vlada pride preko njih na dnevni red? Italija ukazuje Avstriji, naj ustanovi laško univerzo v Trstu. Turčija se je otrsela oskrbnikov ptujih držav, samo Avstrija potrebuje še jerovta Italijo, ono Italijo, ki zna, tako povsod bežati. Le Avstrija zna komandirati!

To ministrstvo žvižga na vse enoglasne sklepe zbornice, nič ne pomaga, ko se jo porazi v zbornici ali odsekih: po vsej sili hoče ostati na krmilu. Obstrukcija pa jo je vendar

pognala v beg.

Razni listi očitajo „Slovenskemu klubu“, da hoče imeti svojega ministra. Tako očitaje je nespametno. Kolikor več bo v ministrstvu naših ministrov, toliko boljše bo za nas. Če jih imajo Nemci toliko, da povsod utikajo svoj nos, rabimo jih tudi mi, da bodo po teh nosovih mogli udariti. V zaključku svojega skoro dve uri trajajočega govora, med katerim je po dvorani kar grmel, ko je dajalo občinstvo na raznih mestih oduška svojim čutom, je izrazil željo, naj bi bili Slovani na Dunaju jedini, ker le tako bo njih boj proti sovražnikom vspešen. Doma se že lahko kaj med sabo popričkamo, ko je Bog ustvaril toliko raznih glav, a kadar se gre za koristi našega naroda, takrat; sloga.

Predsednik g. Ferluga je dal na glasovanje resolucijo, ki izreka Rybarju zaupanje in željo, naj bi vsi jugoslovanski poslanci složno branili z najskrajnejšimi sredstvi slovenske pravice in tako strmoglavili sovražno nam vlado. Ako bi pa razpadla „Narodna zveza“, naj se mu da proste roke, da ukrene, kar se mu bo zdelo potrebno.

Z viharnim odobravanjem je bila resolucija enoglasno sprejeta.

S to resolucijo pa so zborovalci dali zaupnico poslancem „Slovenske ljudske stranke“ in obsodili one figovce, katerih narodno prepričanje ni še dospelo do onega junakstva, da bi se drznili pokazati zobe onemu ministrstvu, ki bi hotelo potujčiti nas, naše brate pa na jugu izročiti v roke mažarkim Čifutom.

Neustrašenim našim možem, poslancem pa kličemo; Naprej po poti do Jugoslavije! Vse za vero, dom — za dom v boj!

--- Podpirajte ---
S. K. S. Zvezo v Trstu!

LISTEK

Korejska brata.

Črtica iz misljonov v Koreji.

Pravkar vržeta zadnjo desko v ogenj, podoba velikega generala Vajkimina, ki se je bojeval proti Tajkozami in je padel pri Fuzanu, kar nekdo za njima glasno zajeci in na dvorišče stopi stric.

„Kaj vidim!“ zakriči Kim ves prestrašen s povzdignjenimi rokami. „Častite podobe pradedov gore! — Takega zločinstva se ni videla Koreja!“

„To je želela najina mati, tvoja sestra, stric“, reče Pavel. „Saj veš, da je živela in umrla kot kristjana; torej je le naravno, ako želi biti pokopana kot kristjana in ne kot častilka Bude.“

„In ker hočeva tudi midva kot kristjana živeti in umreti, ne potrebujeva več teh starih, strohnelih desk“, pristavi Jakob.

„Kakšna je pa ta prokleta religija, ki prepoveduje dragim prednikom, dolžno češčenje in zahteva tako zločinstvo, ki sta ga učinila pravkar vidva?“

Krščanstvo ne prepoveduje češčenja prednikov; ono prinaša celo za rajneke daritev, o katere vzvišenosti budizem niti pojma nima. Toda tega pa ne sme in ne more dovoljevati, da bi se darovalo dušam ranjkih, kakor da bi bile, te bogovi“, reče Pavel.

„Toda kar sta vidva tu učinila, se na Koreji sodi po postavah naše dežele in ne po pojmovanju daljnega zapada, in po naših postavah sta zakrivila enega najgrozovitejših zločinov. Moja sestra, vajina mati, vama je to ukazala najbrže v omotici. Sreča, da vaše dejanje še ni dalje znano; krvavo bi je maščevali ne le nad vama, ampak nad vsem vajinim sorodstvom — da ne

govorim o posledicah, ki bi je imelo za vaše neumne sovornike. — Čujta torej, kaj more edino odvrniti strašno kazen. Mrlič se mora natančno po budistiških predpisih opraviti in položiti na mrtvaški oder; jaz sam postavim v mrliško sobo takoj podobo božjega Bude s posodo za kadilo in pošljem nekaj boncev, da opravijo običajne obrede. Medtem mi napravi skrivoma slikar nove podobe pradedov; tako se potem izvrši pogreb z navadnimi obredi in se odvrne velika nevarnost, ki nas sicer lahko zadene. Ne ugovarjajta mi! Jaz grem.“

„Stric, jaz ti le to hočem povedati, da se prav nič od tega ne zgodi. Ti le naznani velikemu mandarinu, da sva izobčena iz sorodstva, predno zve najino početje, in nič hudega se ti ne zgodi.“ Tako kliče Pavel za odhajajočim; ta si pa tišči ušesa in ne sliši niti besedice Pavlove.

„Predno se vrne z bonci, preteče nekaj ur časa“, reče Jakob. „Zatorej pripraviva takoj grob in pokopljiva mater, predno onečastijo malikovi služabniki siloma truplo s svojimi daritvami. Vzemi Jožefa in nekaj naših krščanskih služabnikov in izkoplji ji grob pod starim drevesom, na katerem smo častili svetinjo matere Božje, še predno smo jo poznali. Jaz grem med tem k mrliču in ga čuvam!“

Oba storita, kar sta sklenila. Jakob odide v mrliško sobo in pride tja prav tedaj, ko hoče stara dojnica njima na kljubu pobarvati s čopičem in barvo ranjko. Prišlec vaice takoj zapodi in pokliče nekaj krščanskih služabnic ter jim veli, naj prinese iz vrta cvetlice in naj okinčajo ž njimi mater, ko so jo zavile v belo tkanino in jo položile v krsto. Kakor na Kitajskem tako je tudi na Koreji navada, da je pripravljena krsta že mnogo let prej v hiši.

Ko leži mrlič mirno v dragoceni krsti iz neke vrste cipresnega lesa, menijo služabniki, da izgleda s križem iz belih in rdečih rož, s katerim jo je Jakob okinčal, veliko lepše kakor

kdaj kaka umrla budistinja. Nato pokleknejo h krsti in molijo z Jakobom rožnivelec, dokler ne pride Pavel in jim naznani, da je grob izgotovljen. Med tihimi molitvami neso potem mrliča povrtu k staremu drevesu in ga položijo v grob.

„Na svidenje, mati, na svidenje!“ kličeta brata v grob. „Prosita za naju v nebesih, kajti ura boja se bliža.“

Nato zakopljejo grob, Pavel pa položi na gomilo križ, ki ga je naredil iz dveh skupaj zvezanih palič in ga odličil s cvetečimi rožami. Tako je bila mati po lastni želji krščansko pokopana, njen grob je pa dičilo znamenje odrešenja.

Brata še nekoliko pomolita, potem pa zapustita grob. Ko sta nekaj korakov oddaljena od služabnikov, reče Pavel:

„Jakob, ti moraš takoj na konju proti severu, da privedeš kitajskega duhovna čez mejo. Kam in kdaj pride, ti je znano. Zdravstvuj torej in Bog naj ti pomaga pri tvojem delu za blagor korejske čede njegove brz pastirja!“

„Oprost, Pavel, to moraš storiti ti; ti si se vse dogovoril in poznaš duhovnika. Poleg tega si ti tu v veliko večji nevarnosti kakor jaz, ker te veliki mandarin osebno sovraži radi na klonjenosti na dvoru.“

„Ne, Jakob, jaz moram biti na vsak način tu. Mogoče se mi še enkrat posreči, da odvrnem preganjanje; če ne, je pa še vedno bolje, da jaz umrjem, nego ti, ki si mlajši.“

„Ne, ravno narobe. Ti si cerkvi bolj potreben. Če se umakneš prvi jezi, lahko storiš še mnogo dobrega. Zaklinjam te torej pri moji bratski ljubezni: odjedi na konju, reši sebe in duhovnika! Kaj je pa to? Jaz slišim nek ropot — le hitro, da ne bo prepozno.“

Toda bilo je že prepozno! Ko sta brata hotela v svetem prepiru drug drugemu spraviti v manjšo nevarnost, obkoli četa zagrizenih paganov hišo. Dojnica je letela, vsa izven sebe od jeze, v mesto, da sporoči Kimu, da hočeta

brata pokopati svojo mater po hudičevem običaju tuje religije, in nesreča ali pravzaprav Božja volja je hotela, da se snide starka pri mestnih vratih s Kimom in bonci, ki jih pelje ta na selski dvorec k pogrebu. Komaj čujejo bonci, kar jim sporoči dojnica, začno tožiti in kričati in povedo množici, ki se je pri tem sešla, kak zločin sta zakrivila brata proti pradedom. Na čelu te druhali hite proti dvorec in predno napoči večer, sta že Pavel in Jakob od razkane množice pretepena in izročena hkrati s svojimi krščanskimi služabniki in mnogimi drugimi verniki velikemu mandarinu. Ta jih ukaže zvezati in vreči v ječo in pohiti potem na dvor, da dobi sedaj že tako dolgo zaželjeno dovoljenje za preganjanje kristjanov. In to pot izpolni kralj njegovo željo.

13. Boj in zmaga.

Pavel in Jakob sta bila že nekaj tednov v temni ječi in ž njima več sto kristjanov iz glavnega mesta in njegove okolice. Hudo trpita tu notri. Že ves okuženi zrak v teh umazanih in prenapoljenih prostorih se je komaj prenašal; pa tudi korejske okove, v katere so bili okovani, niso pripustile ubogim jetnikom ne stati in ne ležati. Ta kang — kakor zovejo te okove — sestoji iz dveh približno dva metra dolgih in 15 cm širokih upogljivih kosov, lesa, ki sta vezana med seboj z oklepom. Na spodnjem delu enega teh kosov lesa so zarezane, v katere se vtakne noge nad gležnji; nato se upogne drugi kos lesa s pomočjo oklepa nad rame in se zveže oba kosa lesa z visečo ključavnico. Tako je vse jetnikovo telo siloma napeto in skrivljeno; poleg tega se obdrgnejo gležnji kmalu do krvi in v umazani ječi nastanejo v kratkem nevarne rane.

V tolažilo pri vsem tem trpljenju je bratoma to, da sta skupaj in v družbi mnogih dru-

Velika verska in kulturna naloga Slovanov.

Dasi je „Zarja“ bolj lokalni list, namenjen Slovincem ob Adriji, bi vendar ne bilo prav, da bi prezrli imeniten shod, ki se vrši letos, prve tri dni meseca avgusta v svetovno-znanem (sedaj smemo že reči tako) Velehradu. Na tem svetem mestu, kjer so pred tisoč leti v grob položili velikega slovanskega apostola sv. Metoda, se bodo te dni že v drugič sešli učeni možje iz raznih dežel in narodov, da se resno posvetujejo o združitvi vzhodne razkolne cerkve s katoliško cerkvijo.

Že prvi velehradski shod l. 1907. je pokazal, da bodo katoliški Slovani postali glavni steber vsega dela za zedinjenje. V vseh krogih, ki se zanimajo za zedinjenje, je vzbudil mnogo pozornosti. Drugi velehradski shod bo pa pokazal, da ta misel lepo napreduje. Katoliškim Slovanom so se namreč sedaj pridružili še zastopniki prvih evropskih narodov, da se skupno posvetujejo in pripravijo za tako velikansko delo. Nastopilo bo na shodu 16 predavateljev raznih narodnosti iz raznih evropskih pokrajin: 2 Slovenca, 3 Čehi, 2 Poljaki, 2 Hrvat, 2 Rusa, 3 ali 4 Francozi, en Italijan in en Nемец. Med temi predavatelji sta dva nezedinjena Rusa, 2 laika (1 Rus in 1 Poljak), 7 svetnih duhovnikov in 7 redovnikov. Predavanja bodo temeljita in obsegala vprašanja iz raznih strok bogoslovne znanosti, v kolikor pridejo v poštev pri zedinjenju obeh cerkva. Poleg predavanj se bodo skupno in v posameznih odsekih obravnavala razna teoretična vprašanja o cerkvenem zedinjenju in o pogojih za napredek slovanske bogoslovne znanosti. Posebno važen bo predlog o ustanovitvi mednarodne znanstvene „Velehradske akademije“, ki naj bi imela tri oddelke: prvič za bogoslovsko znanost katoliških Slovanov, dalje za proučevanje vzhodne cerkve in konečno za raziskovanje o sv. Cirilu in Metodu ter Velehradu. Ker bo shod mednarodni, se bodo predavanja vršila le v latinskem in ruskem jeziku.

Ob istem času se bo na Velehradu vršil tudi velik ljudski shod „Apostolstva sv. Cirila in Metoda“. „Apostolstvo“ je bilo ustanovljeno, oziroma potrjeno leta 1891 po vzoru Slomškove bratovščine sv. Cirila in Metoda in nemškega društva sv. Bonifacija. To ni samo bratovščina ampak neko misijonsko društvo, ki ima

svoje središče v Velehradu. Razširjeno je posebno v brnski in olomuški škofiji in zelo živahno deluje. Člani podpirajo namene „Apostolstva“ z molitvijo in denarnimi prispevki. Polovica dohodkov se porabi za pospeševanje verskega življenja v domači škofiji, polovica se pa po rimski „Propagandi“ pošlje v prosep katoličanov na vzhodu. Temu „apostolstvu“ se bi morala pridružiti Slomškova bratovščina sv. Cirila in Metoda, da bi mogla napredovati. „Apostolstvo“ ima poseben znanstveni odbor, ki podpira imeniten pred štirimi leti ustanovljen list „Slavorum Lit. theologicae“. Ta odbor je bil tudi predlanskem sklical prvi velehradski shod v zadevi vzhodnega cerkvenega vprašanja.

Tem zborovanjem se pridruži še shod čeških bogoslovcev in akademikov. Na tem shodu bo govoril tudi državni poslanec Dr. Krek.

Kdor si hoče ogledati staroslavni Velehrad in počastiti grob sv. Metoda lahko to stori ob tej priliki. Zelo je želeli, da bi se tega shoda vdeležili vsaj nekateri znanstveniki našega naroda, katerim čas in sredstva to dopuščajo, da bi se tako seznanili s sedanjim delom za zedinjenje razkolnikov s katoliško cerkvijo. Ni ga menda vprašanja, ki bi bilo za katoliške Slovane tolike važnosti, kakor to, pa ga tudi morda ni vprašanja, ki bi imelo tako malo temeljitih poznavateljev, kakor to pereče vprašanje.

Še mlad, pa veleučeni profesor dr. Fr. Grivec toži po vsej pravici v svoji pravkar izdani brošuri „Vzhodno cerkveno vprašanje“ čez tako nevednost in deloma tudi brezbriznost. — Prav ima, ko pravi, da je to vprašanje katoliškim Slovanom zato tako malo znano, ker je naše, slovansko vprašanje. Ta sodba si sicer na videz nasprotuje, a je vendar opravičena. Katoliški Slovani bi morali to vprašanje posebno proučevati in skrbeti, da bi bili drugi katoliški narodi o njem prav poučeni. Žal, da so katoliški Slovani v bogoslovski znanosti nesamostojni in zajemljejo svojo znanost iz zapadnoevropskih tujih virov, ki se na vzhodno cerkveno vprašanje iz umljivih virov ne ozirajo, dočim jim je vzhodna bogoslovna znanost novejših dobe, posebno ruska, skoro popolnoma neznana.

V gori omenjeni brošuri, ki jo omikancem vrlo priporočamo (Založil pisatelj. Cirilova tiskarna v Mariboru), razpravlja profesor Dr. Grivec na kratko pa pregledno o vzrokih razkola, o poizkusih zedinjenja in o sedanjem stanju vzhod. cerkvenega vprašanja ter sedanjem delu za zedinjenje.

Razprava je vseskozi dobra in nam je le žal, da ne moremo navesti iz nje večjih odstavkov. — Kdor jo marljivo in pazno prečita, uvidi, da je vzhodno cerkveno vprašanje veliko bolj zapleteno in da ima veliko bolj globoke korenine, kakor se splošno misli. Razkol ni nastal hipno, pa se tudi hipno ne bo dal poravnati. Kdor ne pozna vzrokov razkola, nikakor ne more uspešno delati v poravnanje istega. Zato so tudi marsikateri poskusi popolnoma ponesrečili, dasi so bili možje najboljše volje pri delu. — Dobra volja ne zadostuje, treba je tudi globokega znanja in poznavanja dejanskih razmer. Za naše domače razmere poučljivo je, kar piše g. profesor o vzrokih razkola med Grki. V njih je bil glavni vzrok prenapet narodni ponos, kojemu je od druge strani sledila mlačnost v verskem življenju. Tako je pisal „Čas“ že predlanskem: »Ker so ljudske in narodnostne strasti prodrle v srca vernikov zato je svetna oblast lahko vdrla v svetišča, v cerkev in cerkvene uredbe; ker je narodnostna omejenost temnila in omejevala versko obzorje, zato so posvetni oblastniki s posvetnimi srstvi omejevali cerkveno svobodo; ker je cerkev postala sužnja narodovih strasti, zato je postala tudi sužnja posvetne oblasti.“ — Tako je bilo v vseh časih pri krščanskih narodih.

To je brezdvomno lep in koristen nauk za nas Slovence v Primorju, posebno pa v Trstu. Tu imajo tržaški Slovenci že dolgo vrsto let „Edinost“, ki povdarja izključno le naroden moment. Počasi je bila v stanu zazibati svoje čitatelje v neko narodno megalomanijo, ki ne vidi drugega, kakor narod in zopet narod. Napravili so iz tega naroda, nekega boga, katere mu naj se vse žrtvuje. In res so mu mnogo žrtvovali, celo versko življenje v narodu. To je vsled narodnega malikovanja znatno opešalo in marsikateri so, dasi ne formelno, pa vsaj materielno res v nekem razkolu s pravo cerkvijo in pravim verskim krščanskim življenjem. Lahko vidimo, kaj nam je potrebno. Povdarjajmo narodnost, pa v pravi meri in ne pretiravajmo je nikdar, ker sicer bomo manj važno držali, bolj važno pa izgubili.

Po svojih močeh pa sudelujmo tudi mi pri veliki verski in kulturni nalogi katoliških Slovanov: pomagajmo k združitvi slovanskega vzhoda in zapada. Pomagajmo z molitvo, pomagajmo z milodari, pomagajmo s tem da se vedno bolj seznanjamo s svojimi ločenimi brati na vzhodu. V

naših izobraževalnih društvih se predavajo najrazličnejše stvari, ali ne bi bilo dobro, da bi se naše ljudstvo seznanilo s stanjem katoliške cerkve pri vzhodnih Slovanih? Saj so nam iz narodnega in verskega stališča tako blizu. Naj bi predavatelji v naših izobraževalnih društvih upoštevali ta naš nasvet, gotovo bo mnogo koristil razširiti duševno obzorje našega naroda. — 4

Ponižna prošnja za novo cerkev v Podgradu v Istri.

Morda nam bo kdo zameril, da tudi mi trkamo na usmiljena srca in prosimo podpore. Saj ne bi radi a prisiljeni smo. Za vse mogoče dobre namene se dandanes prosimo, upamo, da smemo prositi tudi za novo cerkev.

V Podgradu smo, v kraškem središču severne Istre, sedežu županstva, c. k. okr. sodnije in različnih c. kr. oblastnij, a nima mo cerkve! Imamo sicer malo kapelico sv. Jakoba, brez zakristije in brez zvonika, pa ta je tako majhna, da ne morejo noter niti vsi šolski otroci, medtem ko morajo verniki med službo Božjo stati zunaj cerkve, izpostavljeni vsem vremenskim nepravilnostim. In tudi to cerkvico bo kmalu razjedel zob časa.

Že pred 50 leti se je nameravala zidati nova cerkev, a ni bilo mogoče, ker ni bilo zadosti sredstev, ljudstvo pa je tukaj tako siromašno, da na noben način ne more samo zmagati vseh stroškov. To bo priznal vsak, kdor pozna te kraje. Res je, da se je v teku let nabrala precejšnja svota denarja, pa ta od daleč ne zadostuje za dokončanje dela, ko je, posebno dandanes, vse tako drago, bodisi delavci, kakor material.

Ali naj tedaj ostanemo za vedno brez cerkve? Ne moremo! Zaupajoč tedaj na Božjo pomoč in na pomoč usmiljenih ljudi, smo se lotili letos težkega dela zidanja nove cerkve, in sedaj delo vrlo napreduje. Ker pa sami navzlic že nabranemu denarju in podpori domačega ljudstva ne zmoredemo vseh stroškov, smo prisiljeni trkati na usmiljena srca in prositi pomoči.

Zato se obračamo na dobra, krščanska srca. Za ponižno prošnjo, da bi nam vsak, kdor le more, pomagal z malim darom. Vsak, tudi najmanjši dar, hvaležno sprejememo. Darove sprejema iz uljudnosti tudi uredništvo „Zarje“.

Usmilit se nas, pomagajte nam! Dobro naše ljudstvo bo molilo za Vas, svoje dobrotnike, a Vaše ime bo zapisano v „Knjigo dobrotnikov“, za bodoče čase. Za vse dobrotnike se bodo vedno opravičevali sv. maše. Darovi se bodo svoječasno po časopisih objavili.

To potrebo je priznal tudi prečastiti tržaško-koperski škofijski Ordinarjat, kateri je z dopisom iz dne 4. 7. 1909 št. 108-6 prošnjo odobrila in vernikom zadevo najtopleje priporočila.

V nadi, da naše trkanje na dobra slovanska srca ne bo ostalo brezuspešno, se vsem dobrotnikom najtopleje zahvaljujemo.

Dobri Bog Vam povrne tisočkrat.

Udano oskrbnništvo nove cerkve v Podgradu v Istri.

gih kristjanov, ki prenašajo ž njima vred vse muke skoraj brez izjeme s krščansko potrpežljivostjo. Pomagajo si vzajemno, kolikor si morejo; tolažijo in bodre se s tem, da kažejo na bridko trpljenje Kristusovo; skupno molijo in pogostoma zapojejo kako pesem o svojem Izveličarju ali o Materi Božji tako, da se razlega po temnih prostorih, kjer je sicer slišati le preklinjevanje in ječanje, tudi lepo krščansko petje. Surovi ječarji se kar čudijo in pravijo, da so jim taki jetniki nekaj popolnoma novega; da se celo do tega jih pripravi to petje, da začno ravntati z jetniki nekoliko milejše in jim večkrat prinašajo sveže vode, jim obnavljajo že gnjilo slamnato ležišče in jim včasih odvzamejo celo okove.

Nekega večera pripeljejo v ječo, kjer sta Pavel in Jakob, novega jetnika. Čuvajta ga vprašajo, ali pripada tudi zapadni veri, in ko jim to zanika med grdim preklinjevanjem, ga vržejo v okove in ga pahnejo poleg bratov na slamnato ležišče.

„Hoho, tička, sta vidva tudi tu?“ blebeče pijanec, ko spozna pri svitu baklje svoja nova soseda. „Imata tudi dolge prste — kaj? Okusita li tudi žago — kaj? Primaruha, jaz bi jo rad okusil, ako bi le tudi tega prokletega učitelja Kinga smel žagati!“

„Pravični Bog! Mladi Lamen je tu!“ zakliče Jakob.

„Seveda je mladi Lamen tu, ti tepec! Stari Lamen se že zdavnaj potika kot medved ali tigar po gozdovih, ako ne gori v peklju! Ko je enkrat popil nekoliko več sakija kakor je bilo potrebno, mu je učeni King počasi zavil vrat. Rečem vama, da je bilo vsekako grozno, ko je kričal umirajoč: „King, spusti me, saj sem ti prizanesel žago in les!“ Toda Kingov duh ga ni spustil, dokler ni bil mogoč stari mrtev in mrzel. Toda kaj me tako debelo gledata — povejta raje, li dobim tu kaj sakija! He, sakija, sakija

Prava groza spreleti jetnike ne le radi tega, ker spoznajo nad strašno smrtjo surovega sodnika strogo pravičnost sodbe Božje, ampak tudi radi surovosti, s katero pripoveduje lastni sin to dejstvo.

„Zdi se mi, da v tej prokleti luknji ni dobiti sakija“, nadaljuje pijanec čez nekoliko časa. „Podajta mi saj vrč z vodo. Tako, rabelj naj vama jutri povrne; kakor sem čul, prideta že jutri na vrsto. Da bi mogel gledati, kako vaju ščipljejo — imel sem vedno zabavo pri tem! In če bi mogel saj eno uro ščipati tega prvega hinavca Laolujja, bi se rad ločil odtod v njegovih družbi. Saj vama je znano, kako je ogoljufal mojega očeta s tistimi biseri, ki so bili zvezani z zlato žico? Bili so prav tako zvezani skupaj, kakor tista čarovnjaja, ki jo zovete rožnivec in ste je vtihotapili k nam iz Pekinga; ponarediti jo je dal zato, da bi s tem prepričali kralja, da sta tedanjim veliki mandarin in vajin stric tatova. No, ko je bil ta rožnivec zgotovljen — veliko je stal mojega očeta je bil mandarin že mrtev, in ta lopov, ta glavbar bonceev je obesil te bisere kot darilo na budovo podobo, tako mu je bilo baje ukazano v sanjah, je nalogal mojega starega. Jaz pa sem šel predvčerajšnjim, ker sem bil žejen in nisem imel niti vinarja v žepu. V svetišče in sem vzel boncu pred nosom to dragocenost mojega očeta. Da, da! ko pa si ogledam natančneje to stvar, opazim, da je ponarejena; zlato in bisere si je ta lopov, ta tat, ta ropar sam obdržal, mene je pa ukazal kot roparja in oskrbnjavca svetišča vloviti in semkaj privedi. Da bi mi pomagali peklenški duhovi, to bi mu poplašal!“

Še dolgo preklinja Laolujja. Slednjič ga vendar premaga spanec, jetniki pa se moreto saj še nekaj ur v miru in molitvi pripraviti na prihodnji boj.

7. septembra l. 1791 je bil dan, ko sta pokazala plemenita brata svojo zvestobo.

Komaj napoči jutro, že pokličejo Pavla in Jakoba iz ječe v dvorano v bližnji sodnji. K sreči se Lamen se ni prebudil iz svoje omotice; zato zamoreta saj s par besedami se posloviti od svojih sojetnikov in se jim priporočiti v molitev.

Kraljevi odposlanec pričakuje brata. Ta prijazen in dobrohotni mož se kar prestraši, ko zagleda oba mladeniča blede in suha, ki sta bila še pred nekaj tedni v mladostnem cvetu.

„Ali je mogoče!“ zakliče poslanec in vzdigne roke k nebu. „Taka vaju zopet vidim, tebe, plemeniti Jan, in tvojega brata! Saj komaj stojita na nogah in izgledata kot doživela starca, vidva, ki sta bila dika in ponos naše plemenitaške mladine! Komaj dvajset let imata“

„Da, plemeniti Pace, zadnje tedne nisva dihala ravno najboljšega zraka in uživala najboljše hrane“, odvrne smeje Pavel.

„Sedaj vama pa še izvinejo zdrave vajine in ravne ude in jih zlomijo in vama položijo vajine glave pred vajine, noge, ako se vaju v zadnji uri ne usmili kralj in vama prizaneso“, nadaljuje odposlanec. „Da, čudita se! Pozabi se vajin zločin, ki sta ga izvršila na nepojmljivi način nad podobami pradedov, ako saj sedaj odstopita od tuje vere“.

„Zahvaljujete se vam, plemeniti Pace in po vas našemu najmilostljivejšemu kralju; toda tega pogoja nikakor ne moreva sprejeti“, odvrne Pavel mirno in odločno.

„Darujta le samo enkrat podobi Bude nekaj kosčkov papirja — potem si lahko mislita o njem in njegovem nauku, kar hočeta!“

„Raje umreva najgrozovitejši smrti!“ zakliče Jakob.

„Nesrečneža! In to je vajina zadnja beseda? Zavržeta torej ponujano milost? Plo-

spametujem ta dva norca!“

Dvornik odpre nato stranska vrata in silvolasi stric stopi v sobo in skuša še enkrat s prošnjami, obljubami in grožnjami omajati stanovitnost svojih nečakov. Toda zamanj.

„Vi ne veste, stric, v kako nesrečo naju hočete pregovoriti“, reče Pavel.

„Nebeški kroni, ki naju čaka, naj se odpo-veva in zato trpiva raje večno trpljenje nego kratke muke? Ne, stric, midva vam ne moreva izpolniti želje“, dostavi Jakob.

Kim noče še odjenjati, ko pridejo sodni sluga, da odvedejo mladeniča pred krvavo sodišče.

„Pojdi Jakob“, zakliče Pavel, „sedaj greva v zmagu!“

In oba odkarakata roko v roki med biriči v sodno dvorano. Kim in Pace jima pa sledita vsa žalostna in otožna.

Glava pri glavi se drenja množica na dvorišču, da pridejo biriči s svojima žrtvama komaj do kraja, na katerim je stal pred šestimi leti Tomaž King. Bonska stranka jih pozdravi v začetku le z zasmehovanjem; ko pa vidi množica prijazno obličje plemenitih mladeničev, ki se smehljata, umolknejo vsi ti surovi izbruhi nevolje in tiho poslušajo vse obravnavo. Po kratkem običajnem zaslisanju zahteva sodnik še enkrat od mladeničev, naj se odpovevata tuji religiji in naj pristopita nazaj k budizmu; kralj ju pomilosti radi njihove neizkušnosti; sicer bosta morala pretrpeti najhujše muke in najsrmatnejšo smrt.

Vse gleda nepremično na brata. Tedaj odvrne Pavel s svojim jasnim glasom:

„Zahvaljujem se kralju za njegovo dobroto; Bog naj mu jo poplača. Toda ponujanega zemeljskega življenja ne zamenjam za nobeno ceno za večno življenje.“

moremo žal v celoti priobčiti, in iz katerega je razvidno, da je kakor smo že zadnjič poročali prevzvišeni g. škof na kanonični vizitaciji v Plavju in posebno v Tinjanu res obolev in da so povsem zlagana vsa druga temu nasprotujoča poročila. Na dopisu je uradni podpis župnega urada Tinjan iz dne 21. julija t. l. št. 57.

i Iz Rižana pri Kopru smo prejeli: Romanje na Brezje se vrši 4. avgusta t. l. s sledečim vspešnim: Odhod iz Trsta s posebnim vlakom državne železnice iz postaje S. Andreja ob 10-11 uri zjutraj, odhod iz Gorice 12-10 uri pop., prihod v Jesenice ob 3-30 pop. kjer se vstavi vlak 30 minut za obed. — Odhod iz Jesenice ob 3-40 pop., prihod na Otoče ob 4-17 pop., prihod na Brezje ob 5 uri pop.

Drugi dan 5. avgusta: Odhod iz Otoč ob 8-10 zjutraj, prihod na Bled ob 9-21 zjutraj, kjer ostanejo romarji 3 ure. Odhod iz Bleda ob 1-08 pop., prihod v Trst ob 6-03 zvečer.

Romanja se vdeleže verniki iz župnij: Lazaret-Rižan, Dekani, Plavje-Osp, Tinjan, Boršt in tudi iz drugih krajev mnogoštevilno. Ako se hoče nekdo oglašiti, posebno iz Trsta se bo vsakega radovoljno sprejelo. Naj se dotični oglašijo v prodajalni katoliškega tiskovnega društva v Trstu, kamor se bo poslalo naročene listke, ali pa naj se naravnost obrne do jednega ali drugega (župnika) gospoda imenovananih župnij. — Cena je 6 kron 20 vinarjev.

i Iz Doline. Izobraževalno društvo bo obhajalo drugo nedeljo, dne 1. avgusta obletnico odkar je ustanovljeno. Spored bo sledeči: 1. Pozdrav predsednika. 2. Savica, poje domači moški zbor. 3. Deklamacija: Mladenič. 4. Govor g. Ivana Tul: O mladini. 5. Pogled v nedolžno oko, poje društvo iz Predloke. 6. Deklamacija: Deseti brat. 7. Govor g. Ferjančiča: Alkoholo gibanje. 8. Mladostni, poje društvo iz Boljuna. 9. Deklamacija: Minuli časi. 10. Planinska Sattnerjeva, poje društveni zbor. 11. Govor g. Jak. Pavliča: Več vstrajnosti. 12. Oj z Bogom Ti planinski svet, poje društvo iz Boljuna. 13. Deklamacija: Groblje. 14. Govor g. Mih. Boljiča. 15. Planinska, Foersterjeva koračnica, poje društvo iz Predloke. 16. Gledišna igra, igrajo udje domačega društva. 17. Spomini prvega leta, govori I. I. 19. Srečkanje. — Pri slavnosti bo svirala domača godba. V slučaju slabega vremena se preloži na prihodnjo nedeljo Ta dan je tudi otvoritev knjižnice. — Uljudno so vabljeni bratska društva. — Vstopnina 40 vin., za otroke do 10 leta 20 vin. Govori bodo poučni, pa kratki, da se slavnost preveč ne zavleče. — K obilni udeležbi vabi odbor.

i Iz Jelšan. Podpisano vodstvo uljudno vabi k veselici, ki jo priredi noustanovljena Marijina družba v Jelšanah in sicer na Anino nedeljo dne 1. avgusta v Dolnjah na dvorišču gospe Marije Čekada; potem pa še dne 2. in 15. avgusta v Jelšanah v dvorani g. Vek. Hrbarja. Začne se vsakokrat po popoldanski službi božji. Na vspešnem je petje in igrokaz v treh dejanjih „Najdena hči“. V igri nastopijo tele osebe: Kornelija, bogata Rimljanka (Čekada Jožefa Dol., 32) Irena, mlada Kartazanka, kristijanka, (Čekada Marija, Dol., 6) Huza, osvobojenka v Kornelijini hiši (Čekada Jožefa Dol., 5), Irma, krščanska sužnica v Kornelijini hiši (Satič Marija Dol., 47); Elma, Lija, Afra, Solima, paganske sužnice (Gerl Marija Dol., 11). Duh Elmine matere. — Konečno bo srečkanje za lepo srebrno uro 6 verižico. Vstopnina: Sedelci 40 vin. Stojišča 20 vin. Za otroke 10 vin. Preplačila se hvaležno spremajo za nabavo odra in društvene zastave. K obilni udeležbi uljudno vabi.

Vodstvo Marijine družbe v Jelšanah.

Naročajte ZARJO!

Kjer eden ne zamore naročnine, naj se jih naroči

:: :: več skupaj. :: ::

Književnost.

kn „Dom in Svet“. Juijeva številka vsebuje: Za Adrijo . . . povest iz uskoško-benečanskih bojev, spisal Lea Fatur; Raj duhov, zložil Anton Medved; Zlati Nauki, zložil Anton Medved; Golobje, pripovedovanje spisal Franc Bregar; Humanist in vrag, zložil J. Mohorov; ?, zložil J. Mohorov; Par ur v Torinu, spisal prof. Andrej Plečnik; Smrekova vejica, črtica, spisal Ivo Česnik; V samotnem gozdu, zložil Anton Medved; Prstan, zložil J. Mohorov; Nedeljsko popoldne, zložil Vekoslav Remec; Vrnitev in ločitev, zložil Anton Medved; Na poti do vseučilišča, spisal Josip Puntar; Prva razstava v Jakopičevem umetniškem paviljonu; Slovenski umetniki, napisal Josip Regali; Sam ne veš, zložil Anton Medved. — Književnost. — Glasba. — To in ono. — Številko krasi 12 krasnih slik.

Sode

vsake velikosti iz najboljšega, močnega hrastovega lesa

ima na prodaj
„Sodarska zadruga v Jacnu“
P. Št. Vid nad Ljubljano.

Zasebni dekliški licej, trgovski kurz, gospodinjska in ljudska šola šolskih sester v Trstu.

Izborna lega, krasen razgled na Adrijo, park in igrališče, moderno opremljeno poslopje: električna razsvetljava, kopališče, telovadnica. Učni jezik je nemški poleg tega francosko, angleško, italijansko in kurza za slovenščino in hrvaščino. Letna penzija 600 kron. Šolnina: za licej 160 K, za trgovski kurz 100 K, za gospodinjsko šolo 200 K, za ljudsko šolo 100 K. S prihodnjim letom se otvorijo prvi 4-licejalni razredi. — Na željo se dopošljejo prospekti.

Za prvo sv. obhajilo

priporoča prodajalna
katoliškega tiskovnega društva
v TRSTU
lepe obhajilne podobice.

Tiskovine za č. župne urade
priporoča

Prodajalna „kat. tisk. društva“
v TRSTU ulica delle Poste 9.

Dosedaj so na novo natisnjene in je udobiti sledeče:

Dnevnik; Fides Matrimonii; Fides Mortis; Fides Nativitatis et Baptizma; Izkaz premen. in stalnih najemščin; Izkaz glavnice; Izkaz hranilnih vlog; Izkaz ustan. sv. maš; Nota v smislu „Ne temere“; Nota za ženine in neveste; Liber intentionum; Liber Baptizatorum; Liber Copulatorum; Posnetek računa; Račun; Testimonium status liberi; Testimonium denuntiationum matrimonialium.

Agente

proti mesečni plači sprejme takoj glavni zastop „Vzajemne zavarovalnice“ za Primorsko na Proseku. Iščejo se posebno agenti za Trst in Istro. Ponudbe je pošiljati na naslov KAROL STAREC, zastopnik „Vzajemne zavarovalnice“ P. Prosek.

KUPUJTE
„Užigalice v korist obmejnimi Slovincem“

in kolek v isti namen. — Oboje je dobiti v prodajalni „Katoliškega tiskovnega društva“ v Trstu, ulica delle Poste 9.

SVOJI K SVOJIM! SVOJI K SVOJIM!

Uljudno naznanjam sl. občinstvu, č. duhovščini, p. n. učitelstvu, krajnim šolskim svetom in šolskim vodstvom, kakor tudi raznim čitalnicam in ljudskim knjižnicam, da sem preskrbel svojo

— KNJIGOVEZNICO —

z vsem potrebnim da lahko izvršujem vsa dela od priprostitih do najfinjših. Posebno solidno in ceno vezanje knjig za šolske, ljudske in zasebne knjižnice ter čitalnice. — Vezanje in prevezanje missalov, raznih zapisnikov, hranilnih in drugih knjig, ter izvrševanje raznih del, ki spadajo v knjigoveško stroko. Zunanja naročila izvršujem solidno in točno.

ANTON REPENŠEK, knjigovez
TRST. — Ulica Cecilia št. 9. — TRST.

Slovenec KONRAD SKAZA,
delavnica za vsa cerkvena dela

v St. ULRICH, Gröden (Tirolsko) se najtopleje priporočuje za vsa cerkvena dela. Velikanska zaloga sv. razpel. Novi zanimivi slovenski ceniki zastoj in franko. Postrežba solidna in hitra.

Kupite čevlje

pri poštem slovenskem čevljarskem mojstru

Josipu Stantič

TRST — ulica Rosario št. 2 — TRST

(pri cerkvi sv. Petra v starem mestu.)

Ta mojster vam postreže po domače, z najboljšimi čevlji in po nizki ceni.

ZALOGA

likerjev v sodčih in butiljkah

JAKOB PERHAYC

TRST — Via delle Acque — TRST

Veliki izbor vsakovrstnih najfinejših in starih vin v buteljkah.

Postrežba točna. — Cene zmerno. — Se priporoča svojim rojakom za naročbe bodisi na debelo ali na drobno za razne slavnosti, poroke, krste, družinska pogošenja itd. — Za poletni čas se priporoča malinovec in tamarindo.

Novo pogrebno podjetje

VIA VINGENCO BELLINI ŠT. 13.

Z bogato opremo za vsakovrstni pogreb ter prodajalnice mrtvaških predmetov, raznih vrst vencev, voščeni sveč, umetnih cvetlic, venčev in cvetlic za birmance in novice i. t. d., i. t. d.

se preseli meseca julija t. l.

V CORSO ŠT. 49

blizu lekarne Rovis.

LJUDSKA POSOJILNICA IN HRANILNICA

za tržaško občino pri Sv. Ivanu pri Trstu.

Podurad v Trstu, ulica delle Poste 9. Telefon 2110

Sprejema hranilne vloge od vsa **4 1/2%** in na 60 dnevno odpoved po 2 3/4%
kega in jih polmeseč obrestuje po Rentni davek plača hranilnica sama

Za varnost vlog jamčijo udje posolilnice, katerih je sedaj okrog 400, solidarično z vsem svojim premoženjem v znesku nad tri milijone kron. Posojila daje le svojim članom in sicer na poroštvo po 5 3/4% in na vknjižbo po 5 1/4%.

Uradije se v glavnem uradu pri sv. Ivanu vsak delavnik od 5—7 ure zvečer in ob nedeljah od 11—12. ure dopoldne, v poduradu vsak delavnik od 8—11. ure dopoldne in od 3—4 in pol ure popoldne.

Načelstvo.

Prodajalna KATOLIŠKEGA TISKOVNEGA DRUŠTVA

— v TRSTU, ulica delle Poste št. 9. —

Ima na razpolago razne molitvenike v slovenskem, nemškem in laškem jeziku, podobe male za darilo in velike za okvir, svetinje, rožne vence, kipe in križe raznih velikosti in cen iz kovine in lesene, različni papir pismeni in pisarniški, razni ovitki, šolski zvezki, vse pisarniške potrebščine, trgovske knjige, notici i. t. d., i. t. d.

:: Castito duhovšično opozarjamo posebno ::

na našo zalogo voščeni sveč prav po tovarniški ceni in sicer: pristno voščene kg á K 5.—, I. vrste „Il Santo di Padova“ kg á K 4.40, II. vrste kg á K. 2.40, okinčane sveče kg á K 3.40, ekonomične sveče kg á K 1.40. Odpadki sveč se sprejemajo in plačujejo po kakovosti. V zalogi je kadilo (virh) á kg K 1.20, 2.—, 2.40 ter oglje za kadilnice á kg K 2.—. Stekla za večno luč, stenji za večno luč, vrvica za prižiganje na kilo, ali v zavitkih, prižigalniki (kajfeži) povoskano platno za altarje, tiskovine za č. župne urade dobito istotam.

Sprejemajo se knjigoveška dela po zmerni ceni. Preskrbi se okvirje za razne slike. Razpolagamo z vzorci. Slike: Prešerna, Gregorčiča, Vodnika in Slomška v lepem okvirju á K 7.60. Podoba papeža Pija X v pozlačenem okvirju za K 20.—. Sveče za domačo rabo á 3, 4, 5 in 6 v zavoju ter svečice zvitihi in za božičnice so vedno v zalogi. — Preskrbimo ovitke z poljubnim naslovom.

Obilno obiska in naročil prosi

„Katoliško tiskovno društvo“ v Trstu.

**Dobava cerkvenih oblačil in
cerkvenih potrebščin vsake vrste.**